בסוד שיח

אהבת תורה ועמל תורה

(מאסף לזכר מרדכי תרצ"ה)

מגיד מטוכיח בא אל הגאב מחיילנא ישראל באיזה עבי עליו להוכיח את הציבור. איזה וכמידה בילד כך הם טבעם של הבריות. אם מדברים אודות נושאים רגילים בכפי אחד, **אין משביעים את אחדות הדיעות והשמחה שמשביעים אם סוד שיחם בקניין אחד בלבד. ועל כן, עצה לו לתמך מחילכם, יפי בעניין ותשוחה בלבד. כי כך היא הכללי הוצר כה חי** שוד כה יסודה בה ואבות ספ"ת, אף בזמננו חייבים אנו לזכור את הכלל הנצחי החיוני תמיד.

קטע מראיה שהתפרסם עם רבי אלחנן וסרמן תרצ"ט

שיח תורני

אחד מתלמידיו של רבנו יחזקאל אדיר מתקשה בידי מספר לעת יקבוע בשבועה מני נתיר. היה חוזר כל תדיש על כל השיח בלו עם יואלמסי הרא"ש יפני שהיה מדיר יכן גם מספר אחשנים בשאלותיו היה אומר נאה ונאלמת נהולות.

ספר אישים וקהילות

בשעת הנסיעה

מספר על הגדתם מפר רבי. כאשר חשבו אנשי מכ"ק לא קדישא שהגיעה שעת הנסיעה, התחילו ליסר בקפי רם מרי התפילות מספר מעבר בקע, ואז קרא הגדתם מפר לבנו, רבנו הכתב מפר, ואמר לו: מדוע מפרישים אותי אשרי מי שבא לכאן תלמודי בידו. אני חוזר על לימודי שלמדתי בימי נעורי.

(מפר רבינו שמעון מקופר)

מעם ישראל בפגידה

מספר על בעל התניא זצ"ל: בהיותו בן שלושים שנה, חזר על כל התלמוד עם כל הראשונים הצדיקים מלי פעמים. כאשר שמעתו מפר קדוש, שבהיותו בקלק מאד ליב שאצל נהר ניפסר, חזר על כל התלמוד בשעם ישראל. בעמידה ללילה חיים לא פסק פסידר בגדיקא.

(מתוך הקדמת שולחן ערוך הרב)

ליקרבת בבני שמים

מפר הפגניה מישרטה מה, וגהנ"ע רבי יחזקאל הלי זייצאר ז' זצ"ל: כי פעם אחת בנה אליו הרב"ג פינקל הכבה מסלונימר זצ"ל, שישלה עשרה מפרבי תלמידיו למפת שלינו. מפר מיפרים ישיבה חדשה, יהיה מתפה "עשרה יבחרים שבא בחשבת. הפר נאות הישיבה, השיעה: כהם כזאת מרובים, ועכשיו לשלחם? עד מפר הבא לחארין לשאל את פי הרשע חיים, והשיבו פניהה רבינו: "פשיטא לשלוח אותם ותשפיר שלנו לחדרים עתידי להדרשת בבני שמים, מה לי יבא מה לי יתם, כי ראי ועקרים שמה למצדיקים".

(תובא בהמת מקומות, ראה גם בספר "שלוחא דרחמאי" עמוד 222)

לצדך חיב אחר

כשהיה רבנו הפגיד חיים זצ"ל מפתעב בדרבי הפרים והעיירות עם חיבוריו לחשבם, ולהפיריר אגב כך עתידה ודעת בין והיודים בהפשטת פרשבתיהם, כשהפצאן שלה לו בפירהב פרובה, נשאל על ידי מקורבו: מדוע זהא מדרה כל כך ומפתעב בעמצו בכל הפשטות להפיץ את ספריה נעמה מרץ ודח"ה ואמר לשאלתיה: הנה ה"פרי בינה" מהגים כידוע לשרוך מרי פעם ציר ביישיבה שבעי שחי אחדות יבב. ישרדיהם יבי נכבי בפר בפרי מדיעה ר' עיה בפר ניעות. יבבי בשביר מרי שנא צדיק יה שש צבי אחר יבדי יהי אחר אי אני. בי יה יפרי הזא **למשוך לעבודת הבורא כ"ה ר' צבי אחר.** ר' יהי אחר ה' **זאב אחר.**

(מובא מחוברת "אחרוני צדיקי שעל יד יחיאל "שעיר ירושלים תרצ"ט)

בשעך בדי

מספר על רבנו יחזקאל אבראמסקי זצ"ל: ששמע מביה מרי ראש הישיבה ישראלהרסק, בערב שבת קדש אחד אחד "צדורים קדר ערב שר הייתי בחדרו הקדישי ביחד עבריה הפרים שר הישיבה הקדושה.

הידד את הביבי הישיבה ראשית מי הוא החיפוי ישקר ה' יעוסק בעת בתורה, והוא רבנו "אמר הרמב"ם ביסוד התורה שדש אמר חתורה. "עבפרי אנ' יה שהביא"א מדבר בזכות עתיבר בפרק בכבוד הבית בפפר מי שמעסקים יפר תלמידים בעת, וכך היה ישמעאל.

מלוי רבנו יחזקאל

מרי נתרשא

שמעתי שהרה"ק רבי חיים מאיר יחיאל מטוכיטשינא זצ"ל, היה מספר מקרשה רבנו בע"ה "קדש קדשי הי" איך שאם בא תלמיד לפניו ואמרת שר הילכך שהב"ח ליפר שם, מיד נתרגש הפיה מאיר בתיקים ויצא.

ספר שפתי צדיקים)

ג' שעמים יביניר

מספר שהשיב אדר אמר שאביו מסק ראשה בקיבוץ בעסק בתורה"ק, אמר לו יבבי"ק רבי אלימלך נשמפכר מני ווילנא זצ"ל: שלימד שים מסכת תניגר שהישר שעמים, וכן עשה למד שלושה שעמים מסכת תניגר והישר תחיה לאחרת.

כנ"ל

בדעת בית שמאי

"באר שבע" רבי יוסף שלמה מקמנה זצ"ל תלמיד החפץ חיים, אמר: "החפץ חיים" זצ"ל היה מסיים בשמה לימוד תורתו אמר שהבי בפרבאי שלש הלי מיניים לברך "ברוא מאורי האש". והחזה שקלא ישראל בישיבה בזמן התלמוד. אם כי אחד יפרך לעצמו או "בחיב עם חברו מלוי" ודעה בית שמאי שהיה כי אחד לעצמו. יכול בן למה מפני שאם "בדי אחד מהם ירצה את הציבור כל הציבור ירי יתבטם. "יתחיים הכל הדי "ענית אמן, יהי יכול להחיות בישול יתרה, כי יחיד מיני יהיפסק את הלימוד בבית המדרש "ענות על הבדיבר ואי אפשר פרשת חף ע"ג.

מזה פרשה - אפר ועבדי הבה"ח - שבישול תורה אפילו לדבר שם ושה למעלה מפצות "בחב עם". ושם חיים אבי באשו כזה מבן שלא

(מתוך דברי הרב מפוניבז בחסמדי על רבי יחזקאל אשר ירחמטיבז זצ"ל)

שעה הרשה בלילה אחד

הגאון מראגאטשוב זצ"ל אמר שיש בכחו ללמוד שפר הרשה במשך לילה אחד. אבל מחכמו נשלים אחו לילה

(ספר יפות עולם)

(הקטעים לוקטו מתוך הספר "היא שיחתי")

"פשוט ישב ולמד"

בשלש יבינו ר' משה פרשבין זצ"ל מלבי ומלמד לבניו הילדים הילדים אי שיש בהם בישר יהיר אינם שורים של אדם. ויש בשעמי את מאמר הגמרא "פשוט בבעשי הפרו בשחשבתו פר שנה, שנתיים, שני פרים, עשרים שנה, ולא מצא בהם בדבר של הבל, שבי פיה. "פשוט בפר שר לא מצא אפרים תיה יחלי בישל הגדה. ביפש להגלות ולא יכל לא בישל אף דבר קלישהו ביום בלילה, בשבל ובשבת. ביפי מפר ומפרש שהרבו מלמד מלמד. כל מאדץ חדים בו. כל מעשה ומחשבה, בכל יפי חייו, היה בבא.

"פרי: כבי פרשים שבי עבד שב, או צעם למד מפרייהא עם מחד מ יהי בשחתקשה בסגיני שבבהו יפר חבר את בחן, ויפר הבשאי. ויבינו או פלם רק - "הלה מפגש מפרש, באחרים בחשבתה, הכל ותפרש יחשבו, אבו ודבים פשים, רבש רק של פלימות. והפרים פיך הוא אב הבמן, ומבדין ל' פרשים שבי פיחשב בחשבתו, עתה יעיר את לבו בחפפר לב ו' ישפר בא את פיהבי שר אינו בשבתו.

מר בא בעשר ה' ליחמרנה

שבאחרונה מעד אחרי בשך שבעים שבני חיים עדיים, בשפר בחפרים עם בפרי אנשים, בחדבינו יהרי "בפרים, בעמד בראש פרשיות, בשבתו בשבת אבי אז ערבנו בחדרים, היא פרובים שחדבינו". ובני אחי היא בני בבר יבני לא יפי בני יחיר שר אחיהם בחדרים, שר אחיהם בחדרים.

סיפור התבפרים שעדך על השפעותיו שלמד בין גבוה בקרבת תורה, מאליצה התפילין, בבקרות לפרישות והתעלות, ולפני הדשה להעריך - יחיעים לכל בשעה האישל הזו הבקדים מביחים ליחי ספר יקיש, ויהא יחיי בעיני בי שבבין את יקרי פישות יחיעי עד שאחרי "האם את יחשים יקרי ע' ספרים שיה פרים בפרדרי להתעלים יש יחשים יפני ספרים יפני ענ' בי אחי אפשר יפשבו יחשבים בי ספרי.

נדבר בי בעל פחיים בי שבביר בעל, אחד את אחשתי היא יחשב. יאחר לפחיים שבשא את בעפר את בשא יעם את שאלתי יצחקי בעלי. יחשיי לי אבא שבבעתה את היא יפשתע בי אדם יחי עבעיני יחשיי לחשבים, אבל בו בחיבע בי בשני, שהאדם אבי פחבו. בבי יחי יבעיני יחשיי בחלמידי אחרי יחי יי יבשאי אחד יבעי.

שב בדיבים בחשה את יבעי "האם בחלמידי ו שבעיר בשבעה?"

יא, ענה רבינו: בחלמידי יחשיי.

אחרבע יבחרי בחפ יבי בי יחלמידי יא יחיי בע בי יפעמים יבי בי בחם יחר בחם אחרבע בחלמידי שהיבו אחי בעבה בחר שי בחיים בשהיים יבחרי בחלמידי בחשבת שהיבו את יי בבחי בבע בבינו. יחאחר, שהא בחלמידי בחשבת בחלמידי, יחי בחבר בחבר בחבר יחי יי יבשאי אחד יבעי.

יחי בי שהיבע יחלמידי אחי "דבינו יחלאם" יבני יחשיי בשלם. בשחיי אחרי בעיר בחשבת שהיבו את יחיי בעבר יא בעבר את בעיר. יחי בעיר אחר "האם אני אחבר את יחיי - בי יי יאחיי אני בבע את בעיר. אחרי בחבינו בחבינו, יא יחיר שהא לא בעבר לבחר את בעיר. אלא לחחיר את הצלם, והא הפירה.

כך נהגו גם לחבין את הדשהתו בלימוד של רבי משה פרשבין. אחרת הנ"ל היתה שהיה על לשבה לימוד תורה ללא שום כוונה הי מה בישל יחיר יחי אדם לימוד עשרים הדבע שעות - אחר - לחיבטל בחן לכן גם מהר בישהיה על הלימוד השנוי בחבחיבה אחר קרא השני: מפשיב לא יחיר יבראל שניהם. עמיק שניהם. "נבש את יחים על הפשים יחבינו יחיי את יחברים. בידבי בחבים לחחיר יחיעיק בלימוד "ישאחי יחר, מחיר "ישאחי "יחיחיר בחשבת בבחבה.

הא יחי מפרש עיר מיחיחה. בשלא יחי לי מפי יקבת ויחי מחב את יחי יחשיי על אבותם. הא יחיחיי את גם בפר לא נחיחיי

בפר יחי יחפיר.

בחבינו לבאה ר' יצחק חיים מפרבין, ראש ישיבת המבדינים, שבבחה מימי לישחה בישיבה, מה בפה על הבינו בבפחות מישהים, מפחיה, יפי פים חפינחים?

"מפשה". הא משיב בפפקחת הא פשוט ישב ולמד". ובכל האה - לחפי ן - אישהו מישה.

"פשוט, מפש מפשה. פשוט ישב ולמד".

ישב ולמד. ז' בחשבה שקבלנו מפשיות אישים, רבים ראשי ישיבות, תלמידים ומפרשים, רק כך יקע בגיל שבע את שלושה ובבות על מרים, בגיל חמש עשרה יהיו בעל-פה, "אינני מפפר פפה, אבר, פשוט שלא יאמינו".

אחרי - כך אמר - היה חיקף-מבנו. והא - יפר ולמד. לעיתים לפר בפעי הן, בי שלא יישן. כך מיפר אחר מוקפי עיה. ובבו הנ"ה ראבן יכולה פיפר שפשלים לא נשען לשחר על הבנה בלישהי, אלא רבן לפנים - כי הפשבה מחיהר מעבד יחחיר.

שבל הפשוה - זו בחבה מילה, הפשהה, כשביעים את מרבה חפץ חיים לחי בפל מניים לבבא ובישי, אבר לו חפץ חיים "כל הפקבל עליו של עבדה מי" ביחיו חיעבו על פלבחה" לא יחיה ז' מרבי, אף לא עבר. חיחי ז' בביפה שבהה, פשים שרבינו מיבל עליו זה מבבר של עבדה.

בשהיה בפעבה נפש - מפפר רי' שניי שליט"א, נתבבר לשאה רבי עבדה בפעיהה של"ה, שאלהו, בלחם לשם בך בא לנפשי.

"לן אינן מבדנות - חיה רבינו - שחיבעשות מרבי עבדה אינה חשפ, לחי פר" - ישהבעותיה בפעבה הנפש - יחי יחלים של חלמה, הובבים חיבים שהביים לבלם - לא הפ"עדה בבא זה פשקידה. והא לא בקבל אך מפר ר לפעק הקבעים הפשיה לבדיה ישבות לכל מפי חבל.

ומהך מאסף לחשהה)

schiffs@013.net.il